

гнѣвнѣ рѣкѣ, защо си упнѣлъ тетивѣ, и си го гудилѣ на бѣлѣгѣ за твои-тѣ стрѣлы. Защо ны насыти съ скръбѣ, и ны напои со зльчкѣ? Не ли ни бѣше доста да ся боримѣ съ Гръцко-то царство за слободѣ-тѣ си? А ты, Княже, отъ чик име воювашѣ, защо смѣ ти сторили, та си разинѣлъ уста, и искашѣ да погълнешѣ царство-то ни.

— Така ли каз'ва царкыня Райна? хытра ꙗкѣ ваша-та царкыня, каза Святославѣ и ся засмѣ; а на колко години ꙗкѣ ты?

Ты ꙗкѣ още млада и зелена, ал' очи-тѣ и' несъхнѣхѣ отъ слѣзи, срѣдце-то и' изгорѣ, душа-та и' ся излѣ, але не на майчиныѣ грѣди, ты нѣма майкѣ. Лютъ звѣрѣ отхраненѣ при царскы-атѣ прѣстолѣ, изида тейка и', братиата и' Никифорѣ дрѣжи въ робство, и ище дагы откупимѣ съ нашѣ-тѣ слободѣ, и да тури юздѣ въ наши-тѣ челюсти!....

Святославу домилѣ отъ думы-тѣ на старец-атѣ и той попыта... кѣде ꙗкѣ сега Райна?

— Ты ся крѣе отъ свои-тѣ враговы въ пусти пещеры, отговори старец-атѣ.

— Нека ся върне въ бащинѣ си домѣ, азѣ не съмѣ врагѣ на жены-тѣ.